

[Ømann.]

Jeg tror, at man ved at gennemgå den økonomiske politik i regeringens periode kan finde meget væsentlige årsager til disse svagheder. Der er jo ført det, man kalder en stop and go-politik; det plejer man at kalde en politik, hvor det ene indgreb veksler med et andet af modsat karakter. Her har man oven i købet set, at de to slags indgreb er blevet anvendt samtidigt.

Vel, man startede med en hestekur, det vil sige en skarp finanspolitisk skattestråning; samtidig blev det proklameret, at nu skulle der føres en lavrentepolitik. Da det gik nogenlunde, frigav man långivningen med et eksplosivt resultat. Nationalbanken måtte støtte børsen meget kraftigt ved opkøb. Herved skete der en udpumpning af midler af ganske samme karakter, som hvis man havde trykt sedler. Hvad brugtes disse midler til? Ja, de brugtes for en stor del til byggeri. Men det er, som om diskussionen i dag har formet sig således, at det er byggeriet, der er skyld i den dårlige valutaisituation. Vi kan da rose os af, at der i hvert fald er blevet bygget, for det er jo det, der er årsagen til den dårlige situation.

Ja men det er jo ikke problemstillingen. Disse midler er for en stor del blevet brugt til byggeri, men til ukritisk byggeri. De er ikke først og fremmest sat ind på det byggeri, som befolkningen har behov for. Men meget store dele af disse midler er brugt til forbrug af varige forbrugsgoder, det kan man se alene af statistikken over indkøb af biler, og det er mekanismen med adgangen til tillægs lån i private ejendomme, der bærer en meget stor del af ansvaret for dette.

Store pengemidler har altså suset rundt. Der er trukket veksler på fremtiden, men disse midler har ikke fæstnet sig dér, hvor det samfundsmæssigt var ønskeligt, men er anvendt på en tilfældig måde, der intet har med en samfundsprioritering at bestille. Det har været et ret voldsomt økonomisk forløb omsætningsmæssigt bedømt, og der har fundet en omfordeling, en social omfordeling, sted under dette forløb, fordi man, for at dette overhovedet har kunnet lade sig opføre, gentagne gange har måttet stramme skatteskruen, og disse skatter har først og fremmest og hårdest hvilet på lønmodtagerne.

Nu har regeringen erkendt, at man ikke

kan forlade sig på at stramme skatteskruen igen og igen, men at der må gøres noget ved disse kapitalvandringer, og man lover altså bod og bedring i form af den buket, som blev forelagt her i går, og som vi er indbudt til at deltage i forhandlinger om. Den indeholder positive ting. Jeg må sige om forslaget angående parcelhusene, at det betegner jo et meget langt skridt i forhold til det konservative folkepartis tidligere standpunkt på dette område. Men jeg må dog samtidig sige, at den gamle ordningsindbyggede ulemper jo flytter med. Dette, at man får større rabat, jo større indkomst man har, dette, at man får et større fradrag, jo dygtigere man er til at stifte gæld, dette, at ordningen i sig selv indeholder en opfordring til gældsstiftelse, dette, at man bestandig har dette modsætningsforhold mellem lejere på den ene side og ejere på den anden side — ja, det afskaffes ikke med denne ordning. Og så er der en ting, som er udeladt: de meget, meget store fortjenester, der indhøstes ved salg af disse huse. Dette forhold er i sig selv en inflationskilde.

Der nævnes — det er ikke særlig udbygget — at man sigter imod normalisering af boligmarkedet. Hvis der herved tænkes på et oplæg til et nyt boligforlig, er der virkelig grund til at advare. Der er foretaget en grovsortering af långivningen, af obligationsudstedelsen, og der er foreslået en større selvfinansiering. Der er altså her tale om, at man klipper visse frynsere af den frie ret til trykning af obligationer af, men spørgsmålet er, om det redder lånesituationen, for samtidig udvider man låneadgangen på andre områder.

Er der ikke snart grund til at sige, at vi må tage boligbyggesektoren ud af den økonomiske sammenhæng? Vi skal have en boligfond, som sikrer en finansiering til lav rente. Vi skal have fastlagt sikkerhed for et forløb af boligproduktionen, så der kan ske en industrialisering og billiggørelse, så at man kan bygge 60.000 lejligheder for det, vi i dag betaler for 40.000. Det er vel alfa og omega for at få løst boligproblemet, for at få løst dette helt almindelige problem om et samfundsmæssigt behov, som jo alle har, og hvor det drejer sig om at sikre det på en sådan måde, at der bliver brugt en rimelig del af indkomsten til opfyldelse af dette behov.